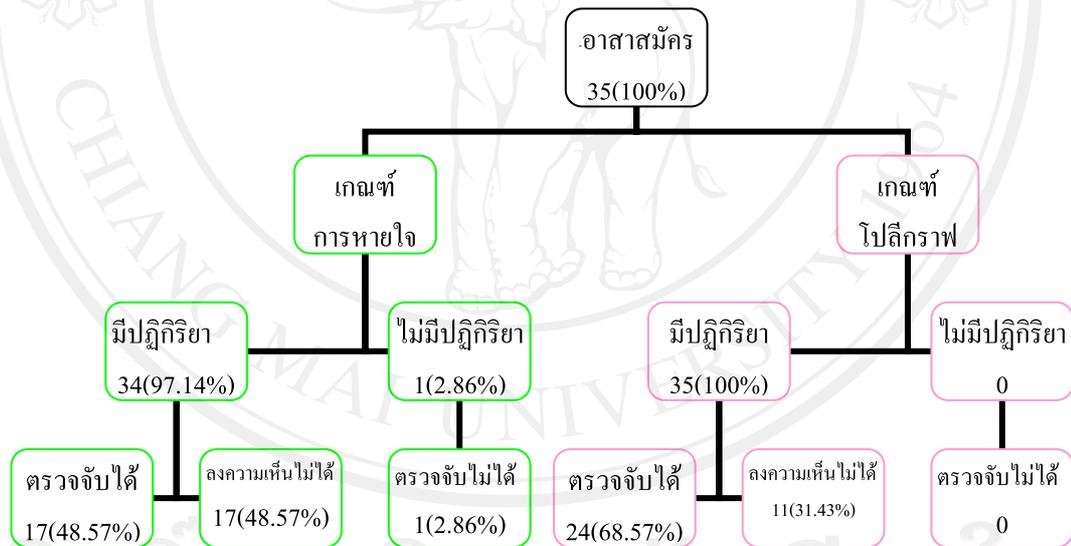

บทที่ 6

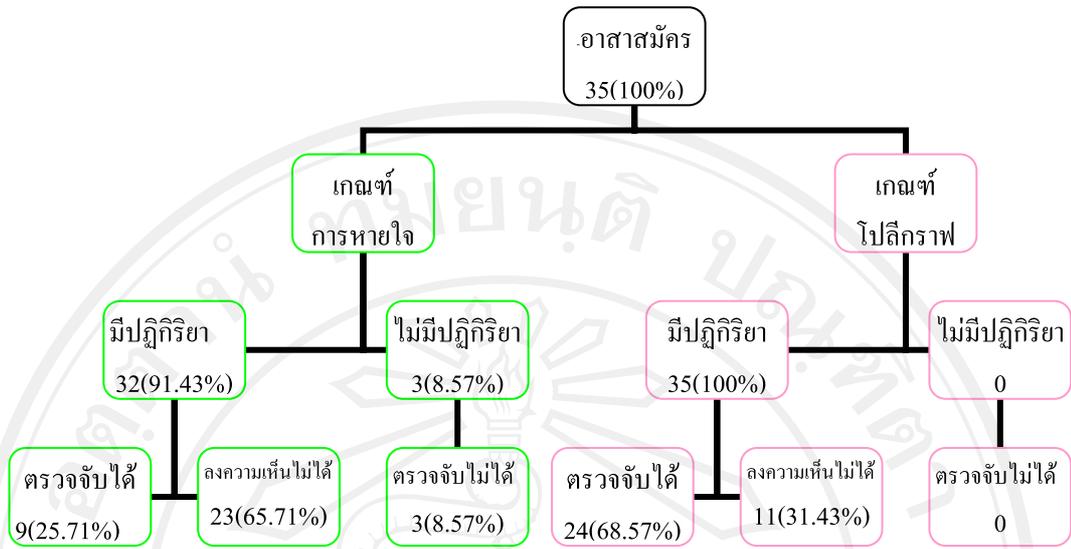
สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

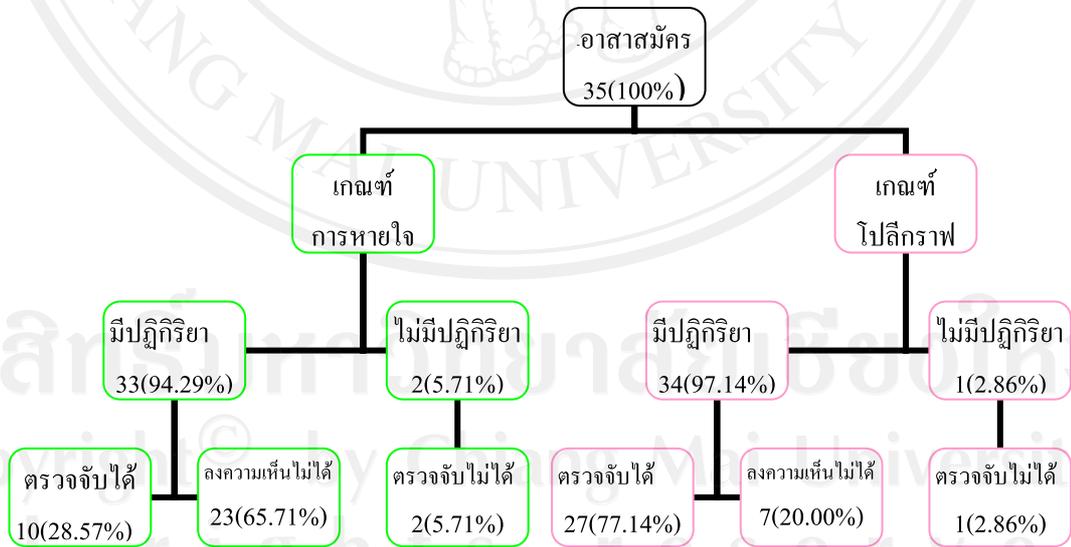
จากการค้นคว้าวิจัย การตรวจวัดการสนองตอบของการหายใจที่มีผลจากการกล่าวเท็จ ในการทดสอบทางสี (Color Test) เมื่อปฏิบัติเสร็จถึงสีที่ได้เลือกไว้และตอบออกมาว่า “ไม่” ด้วยวิธีการ เปล่งวาจา (Answer Test) และตอบในใจหรือคำตอบเงียบ (SAT) ของอาสาสมัคร จำนวน 35 คน โดยใช้เครื่องโพลีกราฟ สามารถสรุปผลการวิจัยที่ได้ในรูปแบบของแผนภาพ ดังนี้

ภาพ 6.1 แสดงแผนภาพสรุปผลการทดสอบที่ 1 : (Answer Test) ของอาสาสมัครจำนวน 35 คน ที่ได้จากการทดสอบทางสี ในเทคนิคโพลีกราฟ

ภาพ 6.2 แสดงแผนภาพสรุปผลการทดสอบที่ 2 : (Silent Answer Test) ของอาสาสมัครจำนวน 35 คน ที่ได้จากการทดสอบทางสี ในเทคนิคโพลีกราฟ

ภาพ 6.3 แสดงแผนภาพสรุปผลการทดสอบที่ 3 : (Answer Test) ของอาสาสมัครจำนวน 35 คน ที่ได้จากการทดสอบทางสี ในเทคนิคโพลีกราฟ

จากแผนภาพ 6.1-6.3 สามารถอธิบายได้ดังนี้

6.1.1 อาสาสมัครมีปฏิริยาสนองตอบของการหายใจเมื่อกล่าวถึงในการทดสอบทางสี่ โดยการแสดงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงในร่องรอยดังกล่าวออกมาทางเส้นภาพ (Graph) จำนวนมากที่สุด 34 คน (97.14%) ในการทดสอบครั้งที่ 1 และ 33 คน (94.29%) ในการทดสอบครั้งที่ 3 ซึ่งเป็นการทดสอบด้วยวิธีการตอบแบบเปล่งวาจา (Answer Test) และมีจำนวนน้อยที่สุด 32 คน (91.43%) ในการทดสอบครั้งที่ 2 ด้วยวิธีการตอบในใจ ในขณะที่พบอาสาสมัครที่ไม่มีปฏิริยาสนองตอบเลยสำหรับการทดสอบครั้งที่ 1 และ 3 เป็นจำนวนเพียง 1 คน (2.86%) และ 2 คน (5.71%) ตามลำดับ และมากที่สุดในการทดสอบครั้งที่ 2 ด้วยวิธีการตอบในใจ จำนวน 3 คน (8.57%)

เมื่อได้ทำการวิเคราะห์ประเมินผลและลงความเห็นการกล่าวความเท็จจากปฏิริยาสนองตอบที่ปรากฏในบันทึกการหายใจสำหรับผลการทดสอบนั้นๆ สามารถแยกได้เป็น 3 ประเภท คือ “ตรวจจับได้” และ “ลงความเห็นไม่ได้” สำหรับพวกที่ “มีปฏิริยาสนองตอบ” และอีกประเภท คือ “ตรวจจับไม่ได้” สำหรับพวกที่ “ไม่มีปฏิริยาสนองตอบ” เลย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ในการทดสอบครั้งที่ 1 นั้นสามารถตรวจจับการกล่าวเท็จได้มากที่สุดในการทดสอบนี้ ด้วยจำนวนของการลงความเห็น “ตรวจจับได้” 17 คน หรือคิดเป็น 48.57% แต่เป็นจำนวนเพียงครึ่งของอาสาสมัครทั้งหมด 34 คน ซึ่งเป็นพวกที่ “มีปฏิริยาสนองตอบ” ของการกล่าวเท็จ ส่วนอีกครึ่งนั้น เป็นพวกที่ไม่อาจลงความเห็นของการกล่าวเท็จได้ (“ลงความเห็นไม่ได้”) ในขณะที่มีที่ตรวจจับการกล่าวเท็จไม่ได้ (“ตรวจจับไม่ได้”) อยู่เพียง 1 คน คิดเป็น 2.86% เท่านั้น

ในการทดสอบครั้งที่ 2 ในจำนวนอาสาสมัครที่มีปฏิริยาสนองตอบ 32 คนนั้น เป็นพวกที่ตรวจจับการกล่าวเท็จได้จำนวน 9 คน หรือคิดเป็น 25.71% และลงความเห็นไม่ได้จำนวน 23 คน 65.71% ในขณะที่จำนวน ตรวจจับไม่ได้ นั้น มีอยู่ถึง 3 คน คิดเป็น 8.57%

ส่วนในการทดสอบครั้งที่ 3 ในจำนวนอาสาสมัครที่มีปฏิริยาสนองตอบ 33 คนนั้น เป็นพวกที่ตรวจจับการกล่าวเท็จได้จำนวน 10 คน หรือคิดเป็น 25.71% และลงความเห็นไม่ได้จำนวน 23 คน 65.71% ในขณะที่จำนวน ตรวจจับไม่ได้ นั้น มีอยู่ถึง 2 คน คิดเป็น 5.71%

6.1.2 เมื่อพิจารณาการสนองตอบที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กันของเกณฑ์การตรวจวัดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทั้ง 5 ประการของการตรวจวัดทางโพลีกราฟประกอบกันในการวิเคราะห์ ประเมินผลการทดสอบดังกล่าว พบว่า อาสาสมัครทั้ง 35 คนมีปฏิริยาสนองตอบต่อการกล่าวเท็จในการทดสอบทางสี่ โดยแสดงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงของร่างกายบางประการ(จากเกณฑ์การตรวจวัด 5 ประการ) ทางเส้นภาพโพลีกราฟ โดยสามารถลงความเห็น “ตรวจจับได้” 24 คน

และ “ลงความเห็นไม่ได้” 11 คนในการทดสอบครั้งที่ 1 และเป็นจำนวนที่เท่ากับในการในการทดสอบครั้งที่ 2 โดยไม่ปรากฏว่ามีอาสาสมัครรายใดที่ไม่มีการสนองตอบเลยในการทดสอบ

ส่วนในการทดสอบครั้งที่ 3 พบอาสาสมัครมีปฏิกิริยาสนองตอบ 34 คน โดยสามารถลงความเห็น “ตรวจจับได้” 27 คน และ “ลงความเห็นไม่ได้” 7 คน และ พบอาสาสมัครเพียง 1 รายที่ไม่มีการสนองตอบใดๆเลยซึ่งทำให้ต้องลงความเห็น “ตรวจจับไม่ได้” สำหรับการทดสอบในครั้งนี้

ดังนั้นจะเห็นว่า อาสาสมัครมีปฏิกิริยาสนองตอบของการหายใจเมื่อก้าวเท้าในการทดสอบทางสีเมื่อปฏิเสธถึงสีที่ได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” ในคำถามข้อที่ 4 โดยการแสดงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงในร่องรอยดังกล่าวออกมาทางเส้นภาพ (Graph) ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด 34 คน (97.14%) ในการทดสอบแรก ในขณะที่อาสาสมัครทั้ง 35 คน (100%) มีปฏิกิริยาสนองตอบต่อการกล่าวเท้าในคำถามการทดสอบดังกล่าว โดยการแสดงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายบางประการของเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟ เมื่อพิจารณาถึงการสนองตอบที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กันของ เกณฑ์การตรวจวัดทั้ง 5 ประการประกอบกัน แต่หากนำไปเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ประเมินการกล่าวเท้าเพื่อนำไปสู่การลงความเห็นสำหรับผลการตรวจสอบทางโพลีกราฟของบุคคลนั้นแล้ว เกณฑ์การตรวจวัดการหายใจเพียงลำพังนั้นสามารถนำไปพิจารณาลงความเห็น “ตรวจจับได้” เพียง 28.57% ในขณะที่เมื่อใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟประกอบการวิเคราะห์ ประเมินผลแล้ว ทำให้สามารถลงความเห็น “ตรวจจับได้” มากขึ้นเป็น 77.14% ซึ่งเป็นการยืนยันได้ว่าการทดสอบทางสี นั้นสามารถใช้เป็นการทดสอบกระตุ้นปฏิกิริยาสนองตอบของบุคคลในการตรวจสอบทางโพลีกราฟได้

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากสมมติฐานของการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ที่ว่า “บุคคลจะมีปฏิกิริยาสนองตอบทางการหายใจเมื่อก้าวเท้าในการทดสอบทางสี (Color Test) ที่นำไปสู่การตรวจจับการกล่าวเท้าของบุคคลได้ในการตรวจสอบทางโพลีกราฟและจะมีความแม่นยำยิ่งขึ้นเมื่อใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้ง 5 ประการประกอบกัน” ซึ่งจากผลการวิจัย พบว่าอาสาสมัครมีปฏิกิริยาสนองตอบกับคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ที่เป็นการกล่าวเท้า ด้วยการแสดงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงในร่องรอยของบันทึกการหายใจในอัตราร้อยละ 97.14 และพบอยู่ในการทดสอบแรก ซึ่งเป็นการทดสอบด้วยการให้คำตอบแบบเปล่งวาจา (Answer Test) และเมื่อนำไปวิเคราะห์ประเมินผลการกล่าวเท้าตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบทางโพลีกราฟ เพื่อนำไปสู่การลงความเห็นผลการทดสอบในทางใดทางหนึ่งนั้น กลับพบว่า สามารถลงความเห็นถึงการตรวจจับการกล่าวเท้าได้เพียงครั้งเดียวคือ 48.57 % โดยที่อีกครึ่งนั้นไม่อาจลงความเห็นได้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน

ในขณะที่เมื่อพิจารณาถึงการสนองตอบที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กันของ เกณฑ์การตรวจวัดทั้ง 5 ประการ ประกอบกัน ซึ่งประกอบด้วย การหายใจบริเวณเหนืออก(Thoracic Respiration) การหายใจบริเวณหน้าท้อง(Abdominal Respiration) ปฏิกริยาเหงื่อที่ผิวหนัง(Galvanic Skin Reflex) ความดันโลหิต-ชีพจร(Blood Pressure-Pulse) และ ปริมาณความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว(Plethysmograph) พบว่า 100 % ของอาสาสมัครผู้เข้ารับการทดสอบในการศึกษาคั้งนี้ มีปฏิกริยาสนองตอบเมื่อกล่าวเท็จจากการปฏิเสธถึงสิ่งที่ได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” ในตำแหน่งคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ของการทดสอบทางสี และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั่นเป็นเพราะ การวัดการสนองตอบของการหายใจร่วมกับ ความดันโลหิต-ชีพจร ปฏิกริยาไฟฟ้าที่ผิวหนัง และ ความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้วในการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟนั้น ทำให้การวิเคราะห์แปลผล มีประสิทธิภาพที่ดีกว่าตรวจวัดการสนองตอบของการหายใจเพียงอย่างเดียว และเป็นที่ยืนยันยิ่งขึ้นเมื่อปรากฏว่าในการวิเคราะห์ประเมินผลของการกล่าวเท็จเพื่อลงความเห็นผลการทดสอบนั้น สามารถลง ความเห็น “ตรวจจับได้” เพิ่มขึ้นจาก 48.57 % เป็น 77.14% เมื่อการวิเคราะห์ประเมินผลของการทดสอบนั้นๆ อาศัยเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้ง 5 อย่างประกอบกัน โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

6.2.1.เมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดและเหตุผลที่นำไปสู่การลงความเห็น “ตรวจจับได้” และ “ลงความเห็นไม่ได้” อย่างแน่นอนของการกล่าวเท็จแม้จากการวิเคราะห์ตีความสัญญาณโพลีกราฟที่ได้จากบันทึกผลการทดสอบนั้นจะได้ผลเป็นที่ปรากฏว่า “มีปฏิกริยาสนองตอบ” กับคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ที่เป็นการกล่าวเท็จก็ตาม เนื่องจากในทั้งสองกรณีนี้ เป็นการวิเคราะห์ประเมินผลตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟ ซึ่งจากผลการทดสอบของอาสาสมัครที่มีการสนองตอบทางการหายใจจากการกล่าวเท็จที่ถูกตรวจวัดและบันทึกได้ด้วยเครื่องโพลีกราฟโดยแสดงถึงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทางสัญญาณในบันทึกโพลีกราฟนั้น หากเมื่อร่องรอยของปฏิกริยาที่ปรากฏในตำแหน่งของคำถามข้อที่ 4 มีความชัดเจนอย่างโดดเด่นแล้ว จึงจะนำไปสู่การลงความเห็น “ตรวจจับได้” ในขณะที่ความเห็น “ไม่อาจลงความเห็นได้” นั้นก็เป็นกรณีที่มีการสนองตอบทางการหายใจของการกล่าวเท็จด้วยเช่นเดียวกัน หากแต่การแสดงปฏิกริยาในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 นั้นไม่โดดเด่นและมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับปฏิกริยาสนองตอบที่มีในคำถามข้ออื่นๆ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ การเกิดผลการทดสอบในลักษณะดังกล่าวนี้มีสาเหตุมาจากการตั้งใจพยายามบิดเบือนบางอย่างในการหายใจด้วยการกระทำของเขาเองโดยวิธีการต่างๆ ซึ่งในกรณีดังกล่าวได้ทราบในเวลาต่อมาเมื่อทำการสัมภาษณ์หลังการทดสอบ(Post-Test Interview) โดยอาสาสมัครหลายราย ได้ให้คำเฉลยด้วยตัวเองถึงวิธีที่เขาได้ใช้ขณะทำการทดสอบ เช่น การแอบร้องเพลงอยู่ในใจ การคิดเลขในใจ หรือการทำใจลอยคิดไปถึงเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทดสอบในขณะที่ทำการทดสอบอยู่นั้น รวมไปถึงการเคลื่อนไหว ร่างกายเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่อาจ

สังเกตได้ ซึ่งวิธีการทั้งหลายเหล่านี้ หากได้สะท้อนออกมาให้ปรากฏทางเส้นภาพที่เป็นผลการทดสอบของบุคคลที่เกี่ยวข้องทางคดีและเข้ารับการตรวจสอบตามกระบวนการตรวจสอบตามทางปรกติของการปฏิบัติงานทางโพลีกราฟแล้ว ย่อมเป็นวิธีการหนึ่งของคนโกหกที่กำลังพยายามเอาตัวรอดหรือหลีกเลี่ยงการถูกตรวจจับด้วยเครื่องจับเท็จด้วยการเบี่ยงเบนความสนใจของตนไปยังเรื่องอื่น ซึ่งอาการเหล่านี้ถือเป็นการไม่ให้ความร่วมมือที่จะเป็นข้อบ่งชี้และมักใช้เป็นข้อสันนิษฐานได้ในเบื้องต้นว่าน่าจะเป็นการกล่าวเท็จของบุคคลสำหรับการทดสอบนั้นเพราะไม่มีเหตุผลใดที่คนบริสุทธิ์จะพยายามทำเช่นนั้น และย่อมเป็นที่แน่นอนว่าสามารถตรวจจับพิรุฬหรือการกล่าวเท็จได้สำหรับในกรณีเช่นนี้ นอกจากนี้แล้วในการดำเนินการทางคดีนั้น จะไม่นำผลการทดสอบที่ได้จากการทดสอบกระตุ้น ไปคำนวณแต้มตัวเลขและแสดงผลบน Polygraph Chart เนื่องจากผลที่ได้จากการทดสอบกระตุ้นนั้นจะไม่ถูกนำไปใช้ในการประเมินผลของการกล่าวความจริงหรือความเท็จใดๆ ทั้งสิ้น หากเพียงแต่เป็นการกระตุ้นปฏิกิริยาสนองตอบของบุคคลก่อนที่จะทำการทดสอบใดๆ ในประเด็นสำคัญทางคดีโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะกระตุ้นความรู้สึกของบุคคลให้ส่งผลไปถึงการแสดงผลปฏิกิริยาสนองตอบในการทดสอบต่อจากนั้น

ดังนั้น ความสำคัญของการทดสอบกระตุ้นจึงอยู่ที่การ “มีปฏิกิริยาสนองตอบ” ของผู้เข้ารับการทดสอบนั่นเอง เพราะหากผู้เข้ารับการทดสอบไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบใดๆ ในการทดสอบที่เป็นการกระตุ้นแล้ว ย่อมเป็นการไร้ผลในการที่จะดำเนินการทดสอบลำดับต่อไปในกระบวนการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟ

ส่วนในกรณีที่มีการสนองตอบกับคำถามข้ออื่นๆ ด้วยนั้น เขาเหล่านั้นก็ให้คำตอบที่เป็นคำอธิบายได้อย่างชัดเจนถึงสาเหตุที่ทำให้ได้ผลการทดสอบเช่นนั้น ซึ่งหากมองในแง่แล้ว ทำให้เห็นว่า อาสาสมัครมีการสนองตอบทางการหายใจเมื่อกกล่าวเท็จในการทดสอบทางสี มากถึง 34 คน หรือคิดเป็น 97.14% แต่ด้วยเหตุที่ในงานวิจัยนี้เราทราบอยู่แล้วอย่างแน่นอนว่าคำถามข้ออื่นๆ ที่นอกเหนือจากคำถามข้อที่ 4 นั้นเป็นการกล่าวความจริง และไม่นำผลที่ได้ไปประเมินการกล่าวความจริงหรือเท็จใดๆ ทั้งสิ้น หากเพียงแต่ประเมินการกล่าวความเท็จเฉพาะกับการแสดงผลปฏิกิริยาสนองตอบในข้อที่ 4 เมื่อผลปรากฏทางเส้นภาพนั้นมีความชัดเจนและโดดเด่นกว่าในข้ออื่น ๆ ดังนั้นเมื่อการมีปฏิกิริยาสนองตอบดังกล่าวไม่มีความชัดเจนเพียงพอในคำถามข้อที่ 4 แล้ว จึงควรลงความเห็นการทดสอบไปว่า “ลงความเห็นไม่ได้” ด้วยเหตุที่ได้มีการรับรู้มาก่อนแล้วว่า นอกเหนือจากคำถามข้อที่ 4 แล้ว ทุกคำถามล้วนเป็นการกล่าวความจริง จึงไม่มีเหตุผลหรือคำอธิบายใดๆ เกี่ยวกับการมีปฏิกิริยาสนองตอบกับคำถามเหล่านั้นนอกเสียจากการไม่ให้ความร่วมมืออย่างแท้จริงในการทดสอบ จึงทำได้เพียงการกล่าวย้ำเตือนถึงเหตุผลและความจำเป็นของการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการทดสอบ โดยบางราย(ส่วนน้อย) ก็ยินดีให้ทำการตรวจสอบซ้ำ

(Re-Examination) ในวันนั้นเอง และก็มีบางรายที่แม้ได้ดำเนินการตรวจสอบซ้ำแล้ว ก็ยังคงให้ผลการทดสอบในลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากเดิม ส่วนอีกหลายรายนั้น แม้ผลการทดสอบที่ได้ยังคงเป็นความเหมาะสมที่ควรต้องเข้ารับการตรวจสอบซ้ำในวันหลัง แต่ด้วยเหตุผลของความสมัครใจและความสะดวกของอาสาสมัครเหล่านั้น รวมทั้งข้อจำกัดของระยะเวลาสำหรับการค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ จึงทำให้ไม่อาจดำเนินการต่อไปได้อย่างเหมาะสมเพื่อที่จะให้อัตราส่วนของผลการทดสอบที่ “ลงความเห็นไม่ได้” นั้นลดลง

6.2.2 ผลการทดสอบที่ได้จากการดำเนินการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง นั้น ได้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดจากลำดับในการดำเนินการทดสอบ ด้วยข้อมูลทางตัวเลขที่ปรากฏ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาถึงจำนวนอาสาสมัครที่ “มีปฏิกิริยาสนองตอบ ” ต่อการกล่าวเท็จในการทดสอบแรก ที่นอกจากจะสามารถจำแนกได้มากกว่าในการทดสอบครั้งที่ 2 และ 3 (ตารางที่ 5.1) แล้ว ผลของการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบดังกล่าวนั้นยังมีความชัดเจนและโดดเด่นมากที่สุด กับคำถามสำคัญในข้อที่ 4 ของชุดคำถามการทดสอบ ที่สามารถนำไปสู่การวิเคราะห์ประเมินการกล่าวความเท็จจนสามารถลงความเห็น “ตรวจจับได้” ในผลการทดสอบที่ดีกว่าด้วย(ตารางที่ 5.2) นอกจากนี้ยังพบอาสาสมัครที่ “ไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบ ” เลย กับคำถามการทดสอบ ในจำนวนที่มากขึ้นเมื่อดำเนินการทดสอบในครั้งต่อๆ มา ซึ่งหนึ่งในเหตุผลสำคัญและเป็นเหตุผลที่อธิบายได้ถึงสาเหตุที่เรามักดำเนินการทดสอบกระตุ้นเป็นการทดสอบแรกในกระบวนการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟ ด้วยหลักความจริงที่ว่า ตามธรรมชาติของคนเรานั้นมักมีความรู้สึกมากและให้ความจริงใจอย่างตั้งใจเต็มที่กับสิ่งที่เป็นครั้งแรกและยังไม่คุ้นเคย ด้วยยังไม่แน่ใจว่าผลจะออกมาเป็นเช่นไร ทั้งยังอยากที่จะให้เป็นคุณกับตนเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลสะท้อนให้มีการตอบสนองทางสรีระและถูกตรวจวัดได้ด้วยเครื่องมือที่มีความไวสูงนี้ ดังนั้นเมื่อการทดสอบแรกได้ผ่านไป ซึ่งนอกจากไม่เป็นการกระตุ้นแล้วยังจะได้สร้างความคุ้นเคยให้กับผู้เข้ารับการทดสอบต่ออุปกรณ์เครื่องมือและคำถามการทดสอบมาแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง ที่นอกจากจะทำให้เขาได้มั่นใจขึ้นว่าไม่มีผลใดๆ กับร่างกาย ยังทำให้เขาเริ่มมีความรู้สึกเมินเฉยกับคำถามการทดสอบมากขึ้น จนความรู้สึกเอาจริงเอาจังกับการทดสอบนั้นเริ่มลดน้อยลง และจนไม่มีความรู้สึกอะไรอีกเมื่อการทดสอบได้ดำเนินไปในรูปแบบเดิมด้วยชุดคำถามเดิมและทำการทดสอบซ้ำถึง 3 ครั้ง ถึงแม้ว่าในการทดสอบครั้งที่ 2 จะได้เปลี่ยนวิธีการให้คำตอบเป็น SAT ก็ตาม แต่ทั้งนี้เพื่อวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้อาสาสมัครเหล่านั้นได้แสดงปฏิกิริยาของการโกหกอย่างแท้จริงออกมา ด้วยตรรกที่ว่าคนเราหลอกคนอื่นได้แต่ยากที่จะหลอกตัวเองได้อย่างสนิทใจ ทั้งยังเป็นการป้องกันการเคลื่อนไหวทางกายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการเปล่งวาจาให้คำตอบ ซึ่งจากวิธีการนี้เองที่ทำให้อาสาสมัครที่มีปฏิกิริยาสนองตอบในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่ 2 ในจำนวนที่ไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาโดยใช้เกณฑ์การตรวจวัดทางโพลี

กราฟทั้ง 5 อย่างประกอบกัน โดยทั้ง 35 คนมีปฏิกิริยาสนองตอบต่อคำถามการทดสอบข้อที่ 4 (ตาราง 5.3)

นอกจากเหตุผลของหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ประเมินผลการกล่าวความเท็จ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อที่ 6.2.1 แล้ว ที่เป็นสาเหตุสำคัญทำให้จำนวนผลการทดสอบที่สามารถลงความเห็น “ตรวจจับได้” นั้นไม่ไปด้วยกันกับจำนวนผลการทดสอบที่ถูกจำแนกให้เป็นพวกที่ “มีปฏิกิริยาสนองตอบ” ต่อการกล่าวเท็จในคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ยังมีสาเหตุจากการตั้งใจพยายามทำให้เกิดความบิดเบือนขึ้นกับบันทึกโพลีกราฟด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อหลบเลี่ยงการถูกตรวจจับ แต่อย่างไรก็ตามเมื่ออาสาสมัครเหล่านั้นได้รับการย้ำเตือนหลายครั้งถึงเหตุผลความจำเป็นที่ต้องให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการทดสอบ แม้ว่าการทดสอบครั้งต่อมามีจะยังคงปรากฏร่องรอยที่บ่งชี้ถึงความพยายามบิดเบือนนั้นอยู่ก็ตาม แต่ด้วยความพยายามในการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ด้วยความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจนขึ้นนั้น ส่งผลให้จำนวนของอาสาสมัครให้ผลการทดสอบที่สามารถวิเคราะห์ประเมินผลการกล่าวความเท็จและลงความเห็นการทดสอบ “ตรวจจับได้” มากขึ้นเป็น 77.14 % ลดจำนวนของอาสาสมัครที่ “ลงความเห็นไม่ได้” ให้มีอยู่เพียง 20.00 % (ตาราง 5.4) ทั้งนี้ เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการประเมินการสนองตอบที่จะแสดงนัยสำคัญที่เชื่อถือได้ของการตรวจสอบทางโพลีกราฟ นั่นคือ การพิจารณาถึงร่องรอยของการหายใจที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กับปฏิกิริยาสนองตอบของความดันโลหิต-ชีพจร สำหรับคนที่มีความฉลาดปานกลางและมีการศึกษาตามสมควร

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการตรวจวัดการสนองตอบทางการหายใจ และความดันโลหิต-ชีพจร นั้นจะเป็นเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟที่ถูกนำมาใช้อย่างมากที่สุดโดยทั่วไป และยังได้รับการพิจารณายืนยันว่ามีความน่าเชื่อถือสูงสุดจึงได้ให้ความสำคัญในเบื้องต้นกับปฏิกิริยาที่สนองตอบที่สะท้อนออกมาจากปรากฏการณ์ทางกายภาพทั้งสองส่วนนี้ ก็ตาม แต่ในการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟที่ถือปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันนี้ สิ่งที่ทำกรจับเท็จใช้เป็นหลักในการวัดความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอันมีผลมาจากสภาวะทางอารมณ์นั้น ประกอบด้วย 5 ประการดังต่อไปนี้คือ

1. การหายใจบริเวณเหนืออก(Thoracic Respiration)
2. การหายใจบริเวณหน้าท้อง(Abdominal Respiration)
3. ปฏิกิริยาเหงื่อที่ผิวหนัง(Galvanic Skin Reflex)
4. ความดันโลหิต-ชีพจร(Blood Pressure-Pulse)
5. ปริมาณความเข้มข้นของโลหิตที่ปลายนิ้ว(Plethysmograph)

ทั้งนี้ ได้มีงานวิจัยสนับสนุนแล้วว่าเป็นความน่าเชื่อถือและมีความแม่นยำมากกว่า เมื่อผลการตรวจสอบที่ได้นั้น เป็นการพิจารณาแปรผลและลงความเห็นจากเกณฑ์การตรวจวัดทางโพลีกราฟทั้ง 5 ประการนี้ประกอบกัน(BCSSE and CNSTAT, 2003)

นอกจากนี้ ผลการทดสอบที่ “ลงความเห็นไม่ได้” นั้น ยังอาจเกิดขึ้นได้จากปัจจัยต่อไปนี้

6.2.3 การกำหนดตำแหน่งคำถามสำคัญในชุดคำถามการทดสอบ ที่ได้กำหนดให้คำถามสำคัญที่เป็นกรกล่าวเท็จด้วยการปฏิเสธถึงสี่ที่ได้เลือกไว้ และตอบออกมาว่า “ไม่” นั้น อยู่ในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 ในชุดคำถามและเป็นเช่นนั้นเมื่อได้ทำการทดสอบต่อไปในครั้งที่ 2 และ 3 และจนกระทั่งเมื่อเป็นการตรวจสอบซ้ำ(Re-Examination) ก็ตาม ซึ่งส่งผลให้เป็นการสร้างความคุ้นเคยและจนเกิดการจดจำตำแหน่งของคำถามสำคัญได้ ซึ่งส่งผลต่อการแสดงปฏิกิริยาสนองตอบไม่ชัดเจนต่อคำถามสำคัญ

6.2.4 การขาดความตระหนักของอาสาสมัครต่อคำถามการทดสอบโดยเฉพาะในข้อคำถามที่เป็นการกล่าวเท็จ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่ออารมณ์และความรู้สึกของตนที่จะส่งผลไปถึงหน้าที่ทางสรีระให้แสดงผลสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงทางเส้นภาพที่จะถูกตรวจจับได้ด้วยเครื่องโพลีกราฟ เป็นเหตุให้อาสาสมัครบางรายไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบเลยกับคำถามการทดสอบ แม้ว่าจะได้รับการเตือนถึงการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการตรวจสอบแล้วก็ตาม

6.2.5 ความต้องการเอาชนะเครื่องจมองข้ามและละเลยการให้ความตระหนักถึงความรู้สึกของตนต่อการกล่าวเท็จในคำถามทดสอบข้อที่ 4 ดังเช่นในกรณีที่อาสาสมัครรายหนึ่ง มีปฏิกิริยาสนองตอบในตำแหน่งคำถามข้ออื่นที่ชัดเจนกว่าในตำแหน่งคำถามข้อที่ 4 เนื่องจากการพยายามปล่อยใจตนเองให้ว่างและไม่ให้คิดถึงคำถามการทดสอบจนกระทั่งเมื่อผ่านพ้นคำถามข้อที่ 4 ไปแล้ว จึงได้หวนนึกถึงการกล่าวเท็จในคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ในขณะที่อาสาสมัครอีกรายหนึ่งนั้น ได้ใช้วิธีคิดเลขในใจในขณะที่ทำการทดสอบเพื่อหลบเลี่ยงการถูกตรวจจับ ด้วยการพยายามบิดเบือนบันทึกโพลีกราฟเพื่อให้เกิดความผิดพลาดเมื่อตอบออกมาว่า “ไม่” กับคำถามทุกข้อ นอกจากนี้ยังมีอาการทางพฤติกรรมอื่นๆ ที่ตรวจจับได้ขณะทำการทดสอบ เช่น การเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ของอวัยวะบางส่วนของร่างกาย การขยับแขนขา ซึ่งส่งผลให้การมีปฏิกิริยาสนองตอบในห้วงขณะนั้นมีความชัดเจนและมากกว่าในตำแหน่งของคำถามการทดสอบข้อที่ 4 ทำให้การนำไปใช้เป็นหลักฐานในการบ่งชี้ได้อย่างแน่นอนของการกล่าวเท็จของคำถามการทดสอบข้อที่ 4 นั้นด้วยคุณค่าลง จนนำไปสู่การลงความเห็น “ลงความเห็นไม่ได้” สำหรับผลการทดสอบครั้งนั้น

6.2.6 ข้อจำกัดเรื่องเวลาทำให้ไม่อาจดำเนินการตรวจสอบซ้ำได้ทั้งหมดเมื่อปรากฏผลการทดสอบในลักษณะที่ไม่น่าพอใจ และอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นความเหมาะสมยิ่งสำหรับการตรวจสอบซ้ำ

ในวันหลัง โดยเฉพาะในกรณีที่มีความไม่เหมาะสมนั้นเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางร่างกายของอาสาสมัครนั่นเอง

6.2.7 เนื่องจากอาสาสมัครเป็นบุคคลที่มีความรู้และมีความเชื่อถือในเทคนิคโพลีกราฟว่าเครื่องสามารถตรวจจับการกล่าวเท็จของเขาได้อย่างแน่นอน หรืออีกนัยหนึ่งคือเขาคงไม่อาจรอดพ้นจากการถูกตรวจจับได้เมื่อกกล่าวโกหก เป็นเหตุผลให้อาสาสมัครส่วนหนึ่งไม่มีปฏิกิริยาสนองตอบเลยในการทดสอบ ในขณะที่อาสาสมัครอีกส่วนหนึ่งนั้นใช้วิธีการต่างๆ ในการพยายามบิดเบือนเส้นภาพโพลีกราฟเพื่อที่จะเอาชนะเครื่อง

6.2.8 บรรยากาศในห้องปฏิบัติการไม่เอื้ออำนวยต่อการตรวจสอบทางโพลีกราฟ เนื่องจากไม่อยู่ในลักษณะเหมาะสมต่อการสร้างสถานการณ์เพื่อก่อให้เกิดความเครียดของผู้ทดสอบ ทั้งนี้สาเหตุหนึ่งนั้นเป็นความเกรงใจที่ทำให้ผู้ตรวจสอบไม่เอาจริงเอาจังในการดำเนินการทดสอบกับผู้ทดสอบ รวมทั้งยังมีความสนิทสนมคุ้นเคยกันระหว่างผู้ตรวจสอบกับผู้ทดสอบจนทำให้มีการพูดคุยในลักษณะทำทีทำให้เกิดความผ่อนคลายยิ่งกว่าความตึงเครียด ทั้งนี้เนื่องจาก โพลีกราฟไม่ใช่ “เครื่องจับเท็จ” ดังที่เราใช้เรียกกันจริงๆ แต่เป็นน้ำหนัทางอารมณ์ของคำถามที่ถูกถามขึ้นมาต่างหากที่เป็นเหตุผลให้เกิดปฏิกิริยาสนองตอบทางกายภาพออกมา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยบรรยากาศและการสร้างสถานการณ์ในการดำเนินการอย่างเหมาะสมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการตรวจสอบทางโพลีกราฟ นอกจากนี้ด้วยความอ่อนล้าของผู้ตรวจสอบที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการทดสอบอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน เนื่องจากมีอาสาสมัครเข้ารับการทดสอบในคราวเดียวกันเกินกว่า 5 คน ด้วยเหตุที่ไม่อาจกำหนดวันเวลาที่เหมาะสมสำหรับคนได้ เพราะเป็นเหตุผลของความสะดวกและความตกลงใจของอาสาสมัครในการเข้ารับการทดสอบแต่ละครั้ง

จากหลายๆ เหตุผลดังกล่าว ที่ทำให้การลงความเห็นผลการทดสอบในกรณี “ลงความเห็นไม่ได้” นั้นเป็นจำนวนมากนั้น เป็นผลสะท้อนที่ดียิ่งถึงความถูกต้อง และน่าเชื่อถือของการดำเนินการในกระบวนการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟที่ไม่เปิดโอกาสให้คนบริสุทธิ์ถูกจำแนกเป็นคนกล่าวเท็จ(ผลบวกลวง : False Positive) ได้ ด้วยเหตุที่ ในการลงความเห็นผลการทดสอบทางโพลีกราฟนั้น ไม่ได้เกิดจากเพียงการพิจารณาถึงปฏิกิริยาสนองตอบที่สะท้อนออกมาทางเส้นภาพโพลีกราฟที่ถูกตรวจวัดและบันทึกได้ด้วยเครื่องเท่านั้น แต่ยังต้องอาศัยความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของผู้ตรวจสอบในการตัดสินใจอย่างรอบคอบพิจารณาถึงปัจจัยสำคัญอื่นประกอบก่อนที่จะลงความเห็นในทางใดทางหนึ่ง

ดังนั้น จากที่กล่าวได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ย่อมจะเป็นข้อบ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่าการทดสอบทางสีนั้น มีความเหมาะสมที่จะใช้เป็นการทดสอบหนึ่งในฐานะการทดสอบกระตุ้นสำหรับเทคนิคโพลีกราฟ เนื่องจากสามารถก่อให้เกิดการสนองตอบของบุคคลได้อย่างแน่นอน และจะมีความถูก

ต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้นหากได้มีการปรับวิธีดำเนินการทดสอบให้มีความเหมาะสมกว่านี้ซึ่งจะ
ข้อเสนอแนะในหัวข้อต่อไป

6.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

6.3.1 ไม่ว่าในกรณีใดๆ ก็ตาม เมื่อต้องทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการตรวจจับการกล่าว
เท็จของบุคคลโดยใช้เครื่อง โปลิกราฟ เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ต้องทำการศึกษากับบุคคลที่มี
ความรู้ความเข้าใจมาแล้วยังดีเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ดังกล่าว รวมไปถึงกระบวนการ
ตรวจสอบทาง โปลิกราฟ เพื่อให้ได้ผลการทดสอบตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ไม่ว่าผลที่ได้จะเป็น
เช่นไรก็ตาม ทั้งนี้เพื่อลดการให้ผลการทดสอบที่ลงความเห็นไม่ได้ ด้วยเหตุที่ตามธรรมชาติของ
บุคคลทั่วไปเมื่อรู้ว่าจะถูกจับเท็จ ย่อมเกิดความรู้สึกทำทาบกับเครื่องมือและเทคนิคดังกล่าวที่ส่งผล
ให้เกิดความพยายามเอาชนะและหลบเลี่ยงการถูกตรวจจับของเครื่องมือด้วยการใช้กลวิธีต่างๆ
อย่างไม่มีเหตุผล และไม่คิดตระหนักถึงคำกล่าวเท็จเพียงเพราะไม่มีความหมายใดๆ กับตน แม้จะ
ได้รับการแจ้งเตือนถึงเหตุผลความจำเป็นในการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่แล้วก็ตาม นอกจากนี้
เพื่อไม่ให้ต้องใช้เวลาไปกับการอธิบายทำความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือและกระบวนการ
ตรวจสอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยมากนัก เพราะเป็นเรื่องยากที่จะหยั่งรู้ได้ถึงจิตใจของบุคคล
ที่ปากได้ตอบว่าร่วมมือและเข้าใจแล้วนั้น จะให้ความร่วมมืออย่างเข้าใจจริงๆ ซึ่งแตกต่างกันกับใน
การปฏิบัติงานตามปกติของการตรวจสอบของบุคคลที่เกี่ยวข้องทางคดี ที่แม้ไม่เคยมีความรู้ความ
เข้าใจในกระบวนการและเครื่องมืออุปกรณ์ใดๆ มาก่อน แต่มักทำความเข้าใจในเป้าประสงค์ของ
การตรวจจับเท็จในครั้งนั้น ได้อย่างไม่ยากนัก เพราะเหตุที่เขาเหล่านั้นก็มีเป้าประสงค์ที่ต้องบรรลุให้
ได้ในการตรวจจับครั้งนั้นเช่นกัน ซึ่งนอกจากจะทำให้สามารถหยั่งทราบได้ถึงการให้ความร่วมมือ
อย่างเต็มที่ในการทดสอบระหว่างคนบริสุทธิ์และคนกล่าวเท็จแล้ว ยังทำให้ได้ผลการทดสอบที่มี
ความเป็นไปได้ว่าจะเป็ผลสะท้อนจากความรู้สึกที่แท้จริงทางใดทางหนึ่งของเขา ซึ่งส่งผลให้ผู้
ตรวจสอบสามารถแกะรอยความรู้สึกนั้นและสามารถลงความเห็นผลการทดสอบได้ในที่สุด

นอกจากนี้แล้ว ด้วยเหตุที่เครื่องจับเท็จเป็นเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้ตรวจวัดระดับ
ของความเปลี่ยนแปลงในร่างกายซึ่งมีผลมาจากความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ในจิตใจของบุคคลที่
อยู่ภายใต้การทดสอบด้วยเครื่อง จึงเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่ต้องคำนึงถึงใน 3 ประเด็นคือ

ประเด็นแรก บุคคลนั้น มีศักยภาพที่จะแสดงปฏิกิริยาตอบโต้อย่างสามัญได้หรือไม่ ทั้งนี้
บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแปรปรวน หรือมีอาการชัดเจนทางพยาธิสภาพทางจิต ประสาท หรือ
สมอง นั้น ไม่มีความเหมาะสมที่จะนำมาทดสอบหาปฏิกิริยาความเปลี่ยนแปลงใดๆ ได้ เพราะเราไม่
อาจหาความปรกติ ของบุคคลเหล่านี้ได้ ด้วยเหตุที่เขาไม่อาจแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ได้เพียงคนสามัญ

ประเด็นที่สอง บุคคลนั้นมีความกังวลหรือมีความรู้สึกผิดกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะหรือไม่ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าคนบางคนได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างเคร่งครัดให้รู้สึกผิดบาปกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด จนถึงขั้นที่เรียกว่า "ปมบาป" ในขณะที่บางคนกลับไม่รู้สึกผิดต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดของตนเลย

ประเด็นที่สาม บุคคลนั้นมีโรคประจำตัวหรือไม่ อย่างไร ที่อาจกระทบกระเทือนต่อการวิเคราะห์ผลจากการทดสอบได้ ทั้งนี้เพราะเราใช้เครื่องมือนี้เพื่อวัดถึงระดับความเปลี่ยนแปลงของร่างกายที่มีผลมาจากความเปลี่ยนแปลงในภาวะอารมณ์ของบุคคล ซึ่งเราใช้การพิจารณาการหายใจ ความดันโลหิต และการหลั่งของเหงื่อเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นโรคภัยไข้เจ็บหลายๆ อย่างที่มีผลให้ระบบการหายใจ ความดันโลหิต และการหลั่งของเหงื่อ ไม่อยู่ในความปกติ ดังเช่นบุคคลทั่วไปซึ่งหากไม่มีโอกาสทราบได้ถึงข้อมูลเหล่านี้ก่อนนำเข้าสู่ทดสอบแล้ว ย่อมทำให้ผลการวิเคราะห์คลาดเคลื่อนได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าบุคคลนั้นจะมีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวซึ่งอาจมีผลกระทบต่อผลที่ปรากฏออกมาในเส้นภาพ (Graph) แต่การวิเคราะห์แปรผลข้อมูลยังคงกระทำได้อยู่ที่เรานำเข้าข้อมูลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยหรือโรคภัยไข้เจ็บของบุคคลนั้นๆ

6.3.2 การดำเนินการตรวจสอบโดยผู้ตรวจสอบที่มีความรู้จักคุ้นเคยกับผู้ทดสอบเป็นอย่างดีนั้นทำให้ลดโอกาสที่จะได้ผลการทดสอบตามจุดมุ่งหมายของงานวิจัย ด้วยเหตุที่ไม่อาจสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมกับการดำเนินการตรวจสอบทางโพลีกราฟได้เหมือนอย่างในกรณีปกติของการตรวจสอบบุคคลที่เกี่ยวข้องทางคดี ที่ต้องมีความจริงจัง และก่อให้เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ของผู้เข้ารับการทดสอบ ดังนั้น น่าจะเป็นการดีกว่าถ้าในการตรวจสอบ จะได้ดำเนินการโดยผู้ตรวจสอบอื่นที่ไม่เคยรู้จักคุ้นเคยกับผู้ทดสอบ เพราะโพลีกราฟไม่ใช่เครื่อง "จับเท็จ" ดังที่เราใช้เรียกกันจริงๆ แต่เป็นน้ำหนักทางอารมณ์ของคำถามที่ถูกถามขึ้นมาต่างหากที่เป็นเหตุผลให้เกิดปฏิกิริยาสนองตอบทางกายภาพออกมา ซึ่งเป็นภาระหน้าที่ของผู้ตรวจสอบในการใช้ทักษะความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของตนในการทำให้ปฏิกิริยาสนองตอบที่ได้จากการทดสอบนั้นมาจากความรู้สึกที่แท้จริงของผู้เข้ารับการทดสอบ

6.3.3 ด้วยเหตุที่กระบวนการกระตุ้นตามที่ได้อ้างถึงมาทั้งหมดนั้น โดยข้อเท็จจริงแล้วตามเทคนิคของ Reid ได้ใช้วิธีการนี้ในการทดสอบครั้งที่ 2 ในกระบวนการตรวจสอบทางโพลีกราฟเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะดูธรรมชาติของบุคคลนั้น แต่สำหรับเทคนิคของเรา(ห้องปฏิบัติการคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่) ได้ใช้การทดสอบนี้อยู่ในการทดสอบครั้งที่แรก ก่อนที่จะทำการทดสอบใดๆ ในประเด็นทางคดี เพื่อเป็นการข่มขวัญผู้ที่กลัวทวิตซ์ และช่วยผู้บริสุทธิ์ด้วยการ

ยืนยันว่าเครื่องสามารถตรวจจับหรือช่วยเขาได้อย่างแน่นอน เพื่อให้การบ่งชี้ที่ส่งผลโน้มน้าวใจให้กับบุคคลนั้นเชื่อว่าความหลอกลวงจะสามารถถูกตรวจจับได้ด้วยวิธีการของเทคนิคโพลีกราฟเมื่อสามารถบ่งชี้ถึงการกล่าวเท็จได้ตั้งแต่การทดสอบแรก เพื่อให้ส่งผลไปถึงการทดสอบในครั้งต่อไป ซึ่งทำให้คนโกหกได้เปิดเผยถึงความหลอกลวงของตนเองด้วยความพยายามบิดเบือนร่องรอยโพลีกราฟในการทดสอบครั้งต่อๆมาด้วยวิธีการต่างๆ หรือในบางกรณี ดูเหมือนเป็นความเชื่อของตัวเอง ภายหลังจากการทดสอบแรกว่า การโกหกของเขานั้นถูกจับได้เสียแล้ว และเขาก็อยากเลิกไปในห้วงการทดสอบครั้งต่อไปไม่มากนักน้อย ดังนั้นเพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงควรทำการทดสอบเพียงครั้งเดียว และหากต้องการทำการทดสอบมากกว่านั้นควรมีการปรับเปลี่ยนวิธีการและตำแหน่งของคำถามการทดสอบให้มีความแตกต่างไปจากเดิม เพื่อตัดปฏิกิริยาสนองตอบที่เกิดขึ้นจากปัจจัยที่เป็นไปได้โดยบังเอิญในการทดสอบแรกๆ และเพื่อให้เกิดความมั่นใจหากปฏิกิริยาสนองตอบดังกล่าวนั้น เป็นเพียง “จุด” (“Spot”) การสนองตอบเท่านั้นมิใช่เป็นปฏิกิริยาจากการกล่าวเท็จใดๆ ทั้งสิ้น และควรที่จะทำการตรวจสอบซ้ำเมื่อผลที่ได้จากการทดสอบนั้นไม่สามารถวิเคราะห์ประเมินผลออกมาอย่างแน่นอนได้ ด้วยการจัดการนัดหมายให้เขากลับมาใหม่ในวันหลัง

นอกเหนือไปจากข้อเสนอแนะดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว การที่จะให้ได้มาซึ่งผลการทดสอบในกระบวนการตรวจสอบบุคคลทางโพลีกราฟที่มีความถูกต้องสมบูรณ์ตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยนั้น ย่อมต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบคอบและเป็นธรรมโดยปราศจากความลำเอียงใดๆ ของผู้ตรวจสอบ และที่สำคัญที่สุดคือความสามารถ การศึกษา ประสบการณ์ และความมั่นคงในตนเองของผู้ดำเนินการตรวจสอบที่จะใช้องค์ความรู้และทักษะทางจิตวิทยามนุษย์ จิตวิทยาสังคม ตลอดจนความสามารถในการซักถามและตั้งคำถาม เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์แปรผลได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมกับบุคคลที่เข้ารับการตรวจสอบนั้นๆ